

VERROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Pesca sorprenent

Un matí formós d'istiu
en Pau se'n va a pescar al riu.

Prepara l'esc i la canya
per veure si els barbs enganya.

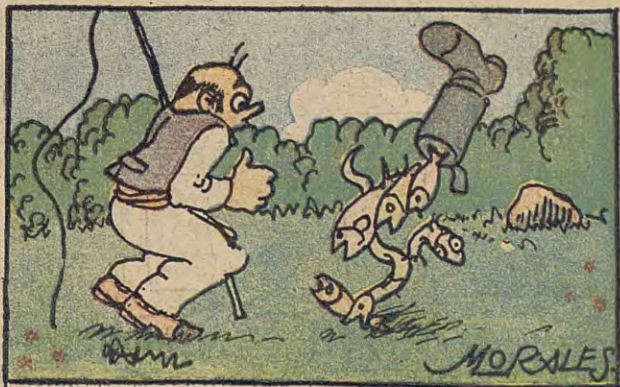
Pica més el sol que el peix
prò ell amb calma ho sofreix.

Ja piquen! Oh sort ingrata!
era una vella sabata!

En Pau del tot enfadat
d'un cop de peu l'ha llençat.

Però veu amb goig molt viu
que els peixos hi feien niu.

La injustícia punida

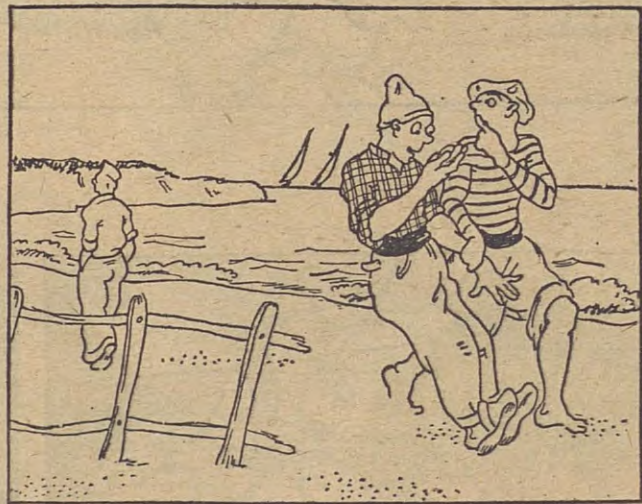
Dos pescaires vora el mar
una ostra varen trobar.

Per saber de qui seria
es baten amb energia.

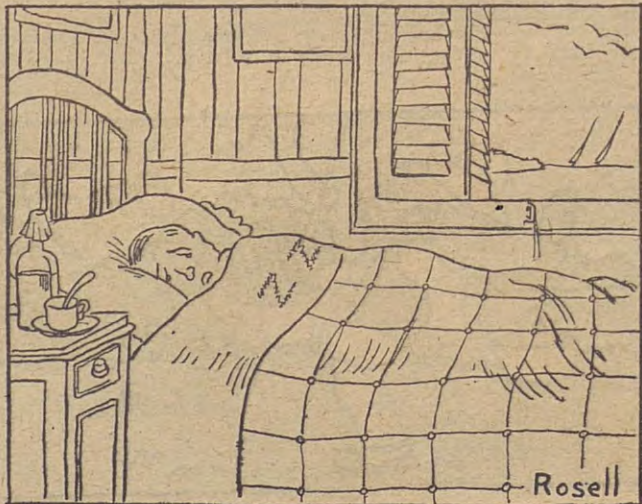
Un jove els descomparteix:
les closques els reparteix!

I l'ostra ell se l'ha menjat!
Prò ells una perla han trobat.

La venen a cà'l joier
que els en dóna molt diner.

Mentre l'altre està malalt
perquè l'ostra li ha fet mal.

Rosell

Massa difícil

El Baró de Solestar
el seu parc ha fet tancar.

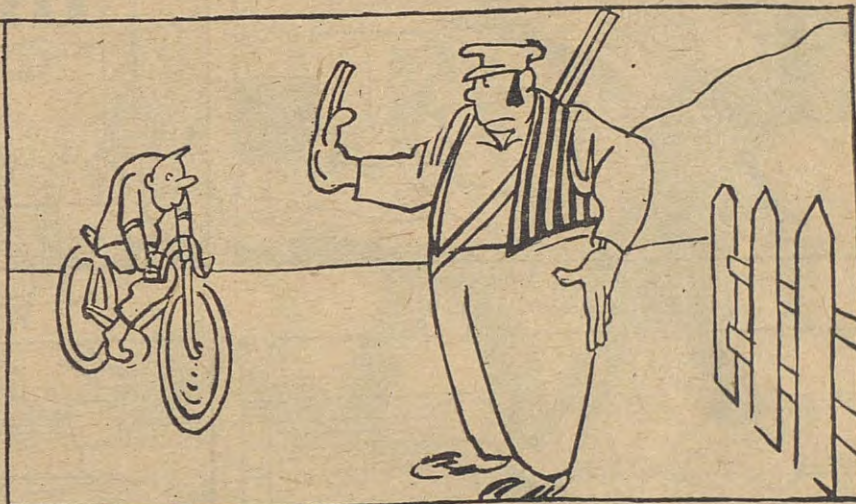
I posa un home a la porta
amb una consigna forta.

—No vull que passi ningú
o bé me'n respondràs tu.

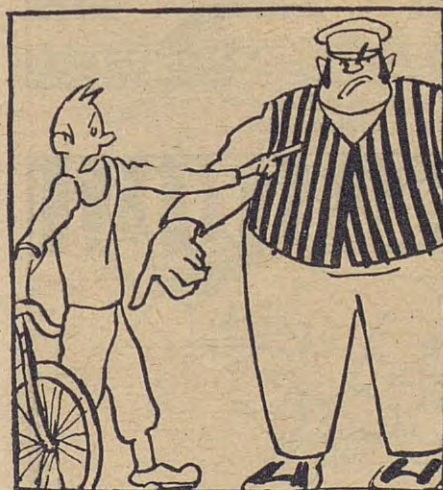

Decidit el guardià
sa comesa començà.

Arriba prompte un ciclista
en cerca de bella vista.

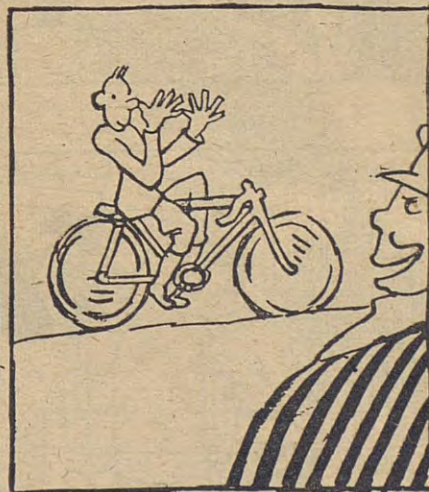
—Alto aquí! No es pot passar.
Fa poc l'amo ho va privar.

—Com s'entén! Jo passaré
encar que no us sembli bé!

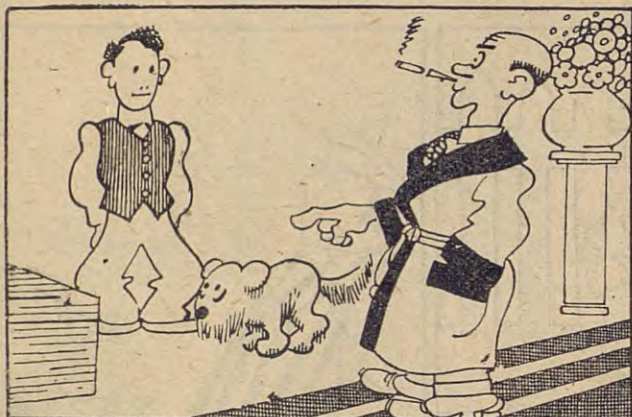

—Haureu de passar damunt
del meu cadàver difunt!

—Així me'n vaig; prou raons!
no em convé pujar turons.

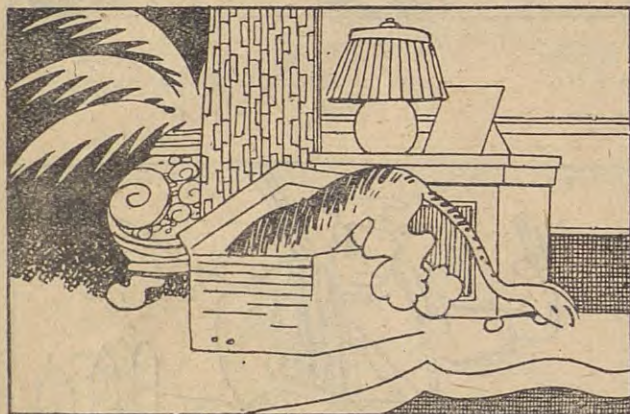
Un regal "bestial"

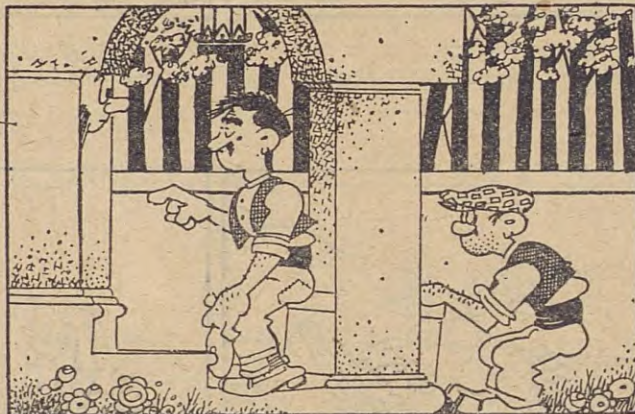
Duu aquest gos a la duquessa
dels Vuit Turons, ma promesa.

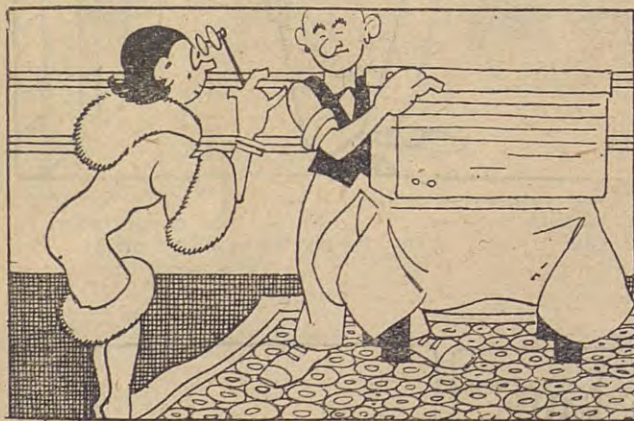
Del parc un tigre ha fugit
i pànic ha produït.

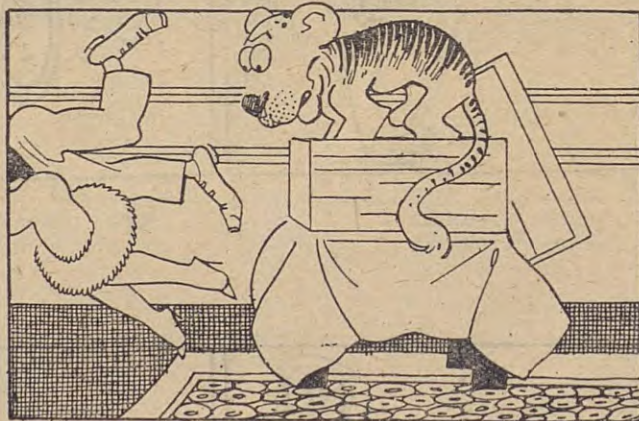
Dintre el caixó s'ha ficat
i el pobre gos s'ha menjat.

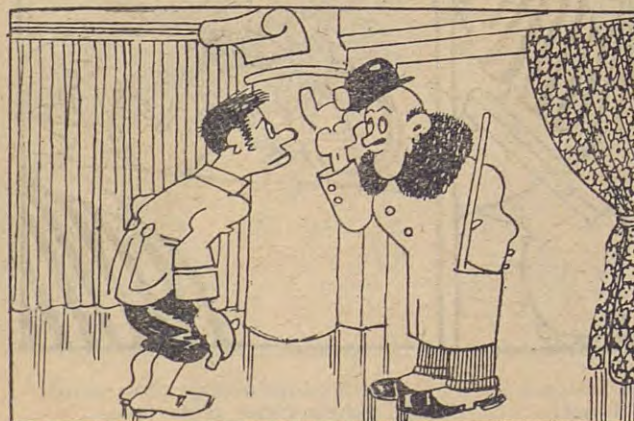
Ja arriben amb el regal
al formós palau ducal.

—Un regal del seu promès
—Quin xicot! Que amable ☺!

Surt el tigre del caixó
produint consternació.

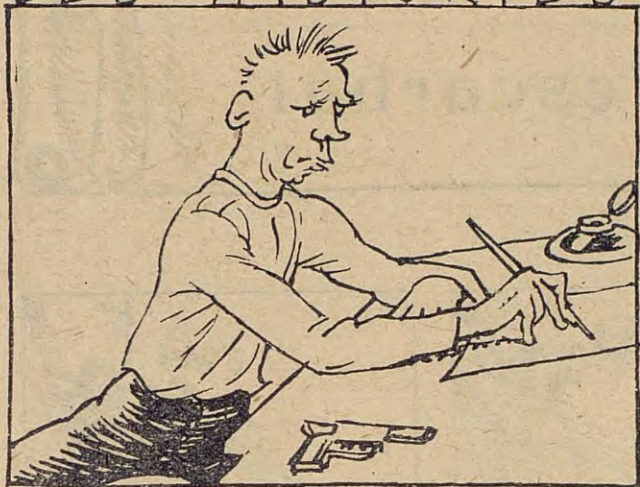

—La duquessa ja m'espera...
—Sí senyor. Miri endarrera!

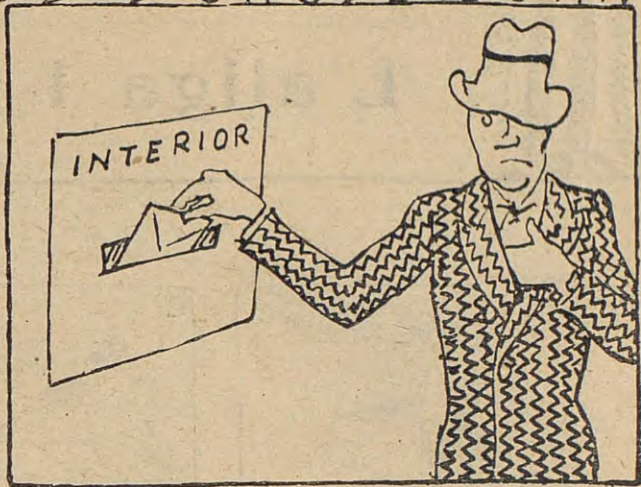

I d'un xut ben aplicat
carabasses li han donat.

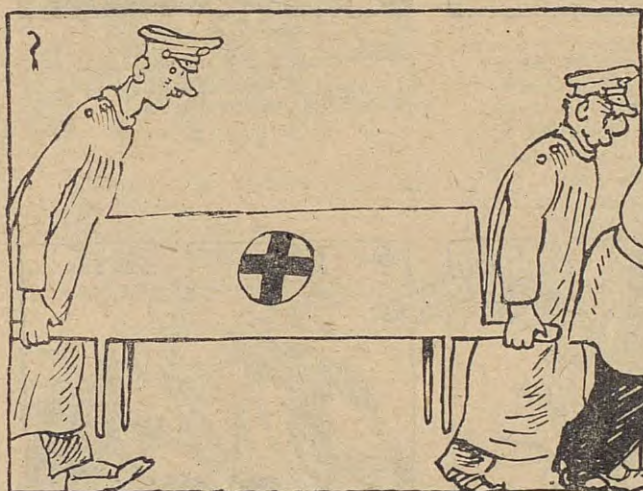
LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

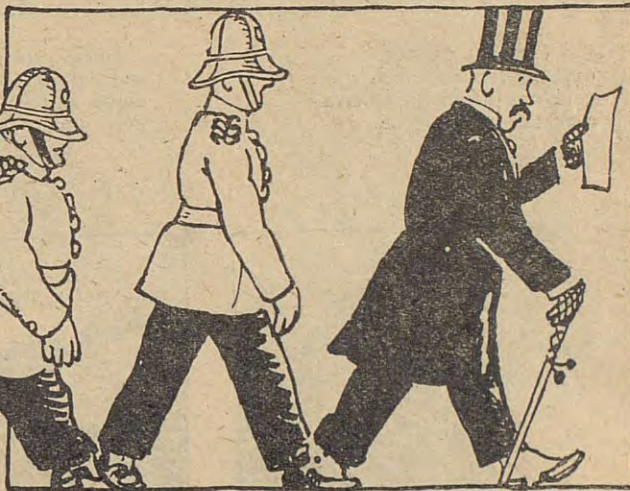
En un país que no recordo, hi havia un minyó que volia matar-se a causa d'un desengany amorós. Com que era de caràcter metòdic, va escriure al senyor jutge allò de: «No es culpi a ningú de la meva mort, etc.»

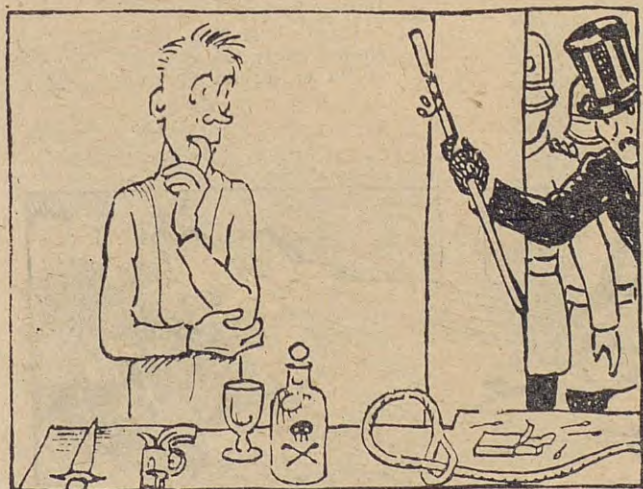
I per tal de no poder-se'n desdir, va tirar la carta al correu, posant-hi les senyes de casa seva perquè vinguessin a «aixecar el cadàver» un cop hagués dut a terme la seva «fatal resolució».

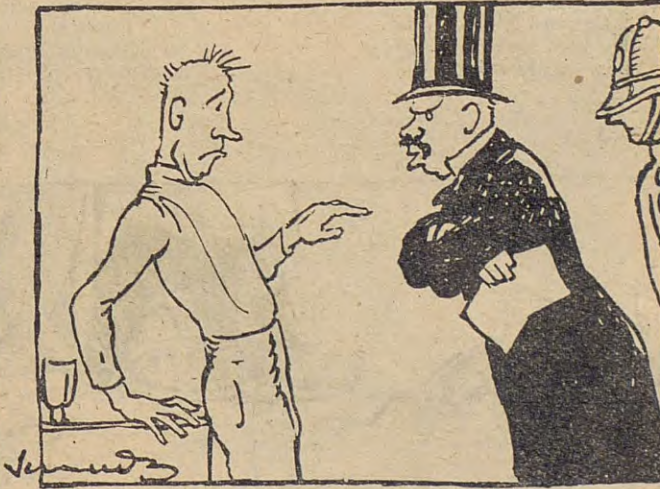
Tan bon punt el digníssim funcionari va rebre l'avís, va marxar cap al lloc del succés, seguit d'un parell de guàrdies i d'una civera de la Creu Roja.

Perquè la carta era explícita: «Quan vós arribareu a casa meua (que des d'ara és vostra), carrer de tants, número quants, ja no seré més que un fred cadàver. Ja sabeu que podeu disposar del vostre afm., etc.»

Però, en arribar el jutge, nostre suïcida—com l'ase de Buridan—encara no havia pogut decidir si li «agradava» més el punyal que el revòlver, o el verí que la corda.

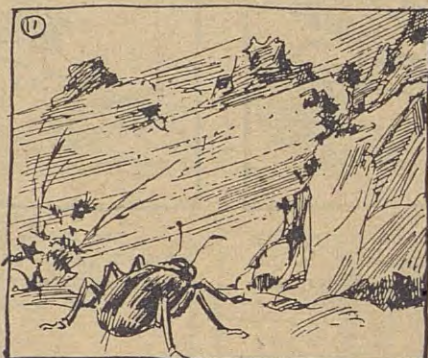

El jutge, naturalment, es va cremar: «¿I per això ens heu molestat? Senyor meu, quan un home escriu una carta com la vostra, si té vergonya ha de complir el que hi diu.» «Està bé, està bé—va contestar el pobric—ja em mataré. Però torneu-me la carta, que així com posava que no es culpi a ningú de la meva mort, ara vull posar que us en donin la culpa a vós.»

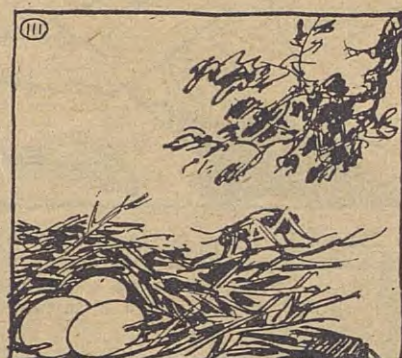
L'àliga i l'escarbat

I
Un escarbat piloter
que per un prat feinejava
veié una àliga que anava
a matar un petit be.

II
—Deixa està el pobre animal
que defensar-se no pot!—
digué al ferotge ocellot.
Però aquest no en féu cabal.

III
L'escarbat enfurismat
davant d'aquell gros menyspreu
va fer-li promesa greu
que en seria revenjat.

IV
Puja de l'àliga al niu
i tres ous hi va trobar.
De pressa els féu rodolar
per un precipici altiu.

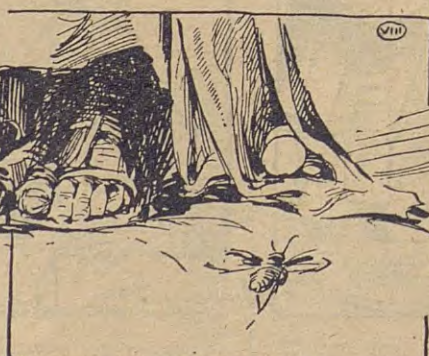
V
Quan l'àliga veié allò
a l'Olimp anà volant
sa desventura plorant
a demanar protecció.

VI
Júpiter pietós li diu:
—Jo els teus ous vigilaré,
en ma falda els guardaré
i ella et servirà de niu.

VII
L'escarbat que ho ha sabut
se'n corre cap a un femer
i prepara amb tot esmer
una boleta que put.

VIII
Cap a l'Olimp ha volat
i a la falda del gran déu
on els ous d'àliga veu,
la boleta hi ha deixat.

IX
Júpiter allò veient
s'espolsa el mantell amb fàstic
i es trenquen els ous per càstig
d'aquella àliga insolent.

Tornant la pilota

EN Viuviu i en Massaveu eren amics des de molts anys. Ambdós vivien en la respectiva caseta del respectiu barri dels voltants de la ciutat, un xic allunyats l'un de l'altre. Però, malgrat aquest allunyament, es visitaven sovint, sobretot quan a l'hora de plegar trobant-se a la parada dels respectius tramvies, l'un convidava l'altre a passar la vesprada a casa seva.

En Viuviu era home de gustos literaris i havia recollit una regular bi-

—En aquesta llet hi havia una rata.

—¿Ja l'has tret?

—No. Hi he posat el gat.

(De *Smith's Weekly*)

blioteca que en Massaveu n'estava admirat. Cada cop que aquest anava a visitar-lo, no es podia estar de repassar els llocs dels llibres tot fent exclamacions d'admiració.

—Oh, quina llibreria més completa! Tens tots els autors contemporanis. I d'antics, quants! ¿Me'n deixes mirar alguns?

—Tria i remena, home. Estan tots a la teva disposició. I si en vols llegir algun...

—Es que no goso molestar-te.

—Fes, home, fes. Tu mateix.

I en Massaveu fullejava, repassava, admirava els nombrosos llibres i després els tornava a deixar al seu lloc curosament.

—Ja els pots llegir, ja. Pren el que vulguis—insistia en Viuviu.

I tant va insistir, que un dia, després de molt triar, en Massaveu acabà per enamorar-se d'una novella titulada «El punyal sicilià».

—Llegiré aquest—digué.

—Fes, fes. Tu mateix.

—¿No et farà pas falta?

—I ara! I encara que me'n fes, ja ho saps, el que jo vull és complaure't.

—Gràcies. ¿No tindries pas un paper de diari?

—Paper? ¿Per què?

—Per embolicar-lo, home. No vull que s'embruti pel carrer.

—¿Pel carrer? Ah, no, dispensa! Jo t'he ofert el llibre per llegir-lo, no per emportar-te'l. Si t'interessa, seu i llegeix, però els meus llibres no surten de casa.

—Home!

—No hi puc fer més. No és que desconfiï de tu, ja ho saps. Però és una regla fixa que ni per tu no la vull trencar. De casa no en surt cap llibre. Si n'ho fes així, aviat no me'n quedarien. El llibre és una cosa que no es torna mai... Si ho sabré jo! La major part dels que tinc aquí havien estat d'altra gent i me'ls van deixar, perquè ho sàpigues.

En Massaveu, no sabent què contestar, s'assegué i començà a llegir algunes pàgines d'«El punyal sicilià», però al cap d'un moment, tancà el llibre i digué:

—Bé, noi, moltes gràcies. Me'n vaig a casa que es fa tard.

—A reveure, doncs. I ja ho saps, sempre que vulguis llegir una estona, vens aquí, t'asseus i llegeixes.

—Moltes gràcies. Adéu.

Al cap d'alguns dies, en Viuviu anà a visitar en Massaveu. Aquest no tenia llibres ni biblioteca. Tenia en canvi un jardinet molt ben cuidat i ple de flors que donava bo de passejar-hi. En Viuviu n'estava encisat.

Aquell dia feia una magnífica tarda de primavera i els dos amics en fruien asseguts al jardí en còmodes balancins, quan tot d'una aparegué un nuvotet, s'engrandí i tapà tot el cel. No trigà gaire a caure la primera gota, grossa com deu cèntims i seguida de moltes altres. En Viuviu i en Massaveu corregueren a refugiar-se a la casa i de darrera els vidres contemplaren el xàfec desfet que anà caient sense aspecte d'aminar.

—I doncs, ¿què faràs ara? ¿Vols un paraigües?—digué en Massaveu.

—Home, si no fos molestar-te...

—Molestar-me! I ara! Ja saps que totes les coses de casa estan a disposició teva. Tria el que més t'agradi.

En Viuviu anà al paraigües i trià un paraigües.

—Aquest mateix m'anirà bé.

—Aquest o el que vulguis.

—¿No et farà pas falta?

—De cap manera, home. ¿No veus quants en tinc?

—Així demà te'l tornaré.

—Ah, no! Això sí que no.

—Què! ¿què vols dir?

—Que el paraigües no pot sortir de casa. És una regla fixa, noi, i ho sento molt, però no la trencaré ni per tu. Ja saps què passa amb els paraigües, els deixes i no tornen. Mira, tots aquests són d'amics que me'ls han deixat.

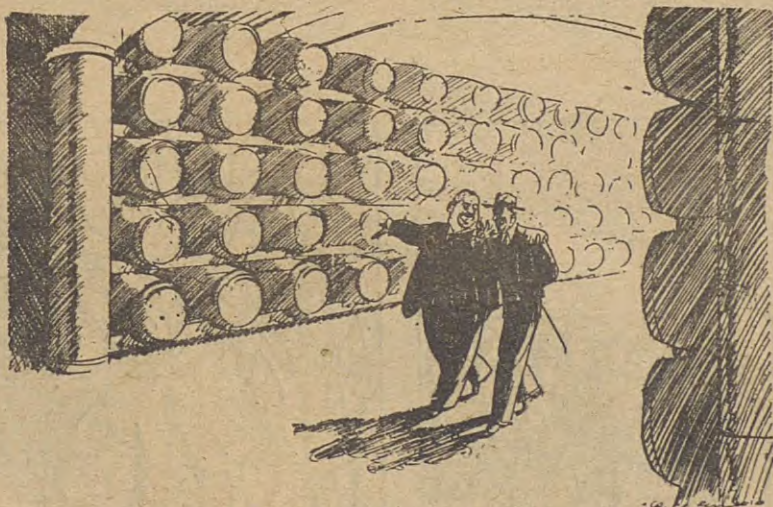
—Però, home...

—No hi ha però que valgui. Tu mateix pren el paraigües i passeja't pel jardí tant com vulguis, o per aquí dintre, però el paraigües no surt del reixat!

DESENGANY

El baró de Pastanaga era un noble un xic tronat. La seva única riquesa era una collecció gran de vells retrats de família. Necessitant molt cabal, féu anar a casa seva un antiquari important i li digué: «Procureu-me un pintor per copiar un per un tots aquests quadros i vós, els originals podreu vendre als milionaris mentre que aquí em quedaran les còpies, que si són bones ningú se n'adonarà del canvi. La galeria sempre amb poca claror està.» «Ho sento», diu l'antiquari. «Això no podrà ser pas. Ja ho vaig fer pel vostre pare i tots aquests retrats són còpies de mà de mestre que no valen ni dos rals.»

P. E. P.

—Què us en sembla! Aquí hi ha deu mil litres de vi ranci.

—Voldria millor que me n'ensenyessin mitja ampolla... destapada.

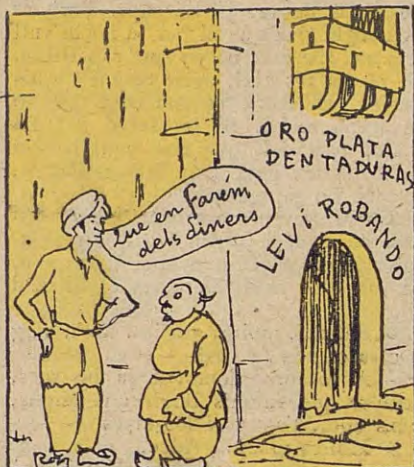
(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Com van treure el cent per u
d'un camp d'arbres de cautxú.*

Un jueu bastant honrat
les joies els ha comprat.

—Mira, si et sembla bé a tu
comprem un camp de cautxú.

Un poderós plantador
els ven un bosc a pes d'or.

Mes per molt que treballaven
els arbustos no pujaven.

—Tinc una idea, veuràs,
porta bufetes i gas!

Enganxen a cada arbret
un globo amb un cordillet.

—Ara anem-se'n a dormir.
Ja veuràs, demà al matí.

Sorprès en Balaga veu
el bosc tan alt que no ho creu.

—S'han estirat, comprens, home?
com que són arbres de goma!